

מ"ת 4232/08/14 - אבי מוסרי - נוכח נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו
מ"ת 4232-08-14 מדינת ישראל נ'
מוסרי
02 דצמבר 2014

בפני כב' השופט אהרן האוזרמן
המבקש
אבי מוסרי - נוכח
ע"י ב"כ עוה"ד תומר מורדוך
נגד
המשיבה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד אורית כהן

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בפני בקשה לשחרור המבקש ממעצר בית לילי בו הוא נתון.

הבקשה מופנית כלפי החלטתי מיום 18/8/14, המורה על מעצרו במסגרת חלופת מעצר, במסגרת מעצר בית לילי בין השעות 22:00 עד 6:00, בפיקוח ותחת ערבויות.

כיום מבקש המבקש להורות על שחרורו מהתנאים המגבילים, זאת בהסתמך על חלוף הזמן, על העובדה כי קיים את כל התנאים שהוריתי בהחלטתי הקודמת וכן מבקש כי אתן בו אמון, כי אכבד את החלטת בית המשפט וכי לא ינהג ברכב, כל עוד הוא פסול עד תום ההליכים.

המדינה מתנגדת לשחרור, סומכת עמדתה בעובדה כי מדובר בשכרות שניה של הנאשם.

הסנגור מבקש לציין כי השכרות הראשונה הינה משנת 2008 וכן עותר כי אסתפק בתקופת המעצר עד כה ובחלוף הזמן.

שמעתי את המבקש היום והתרשמתי כי המבקש הפנים את חומרת המעשים המיוחסים לו וכן התרשמתי כי ניתן לתת בו אמון, כי יקיים את החלטת הפסילה עד תום ההליכים.

השאלה העומדת כאן, היא למעשה שאלה כפולה: הראשונה מתייחסת לעצם הפגיעה בחירותו של המבקש. השנייה היא שאלה של האמון שניתן לתת במבקש, והאם ובאילו אמצעים ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו בנהיגה.

התשובה לשאלה הראשונה - עד כמה ניתן לפגוע בחירותו של המבקש, או עד איזה גבול גובר האינטרס הציבורי על זכויות היסוד של המבקש לחירות ולחופש התנועה - קיימת למעשה בסעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים ובפסיקה ענפה של בתי המשפט, והכללים במקרים אלו ידועים ומקובלים. על ביהמ"ש למצוא בכל מקרה ומקרה את האיזון הנכון בין המסוכנות הנובעת בנהיגת רכב לבין הפגיעה בחירותו של המבקש, ולשאוף לאיין את המסוכנות בכל דרך שאינה פוגעת בחירות המבקש.

אף ל"חלוף הזמן" - היינו הזמן בו נמצא המבקש במעצר בית, יש השלכה לקביעת רמת הפגיעה המותרת בחירות, וכן למלאכת האיזון בין האינטרסים כאמור.

בבש"פ **6286/06** פלוני נ' מ"י, [פורסם בנבו] (2012), נקבע ע"י כב' הש' מ. חשין:

" נראה כי הקביעה שעבר "זמן ניכר" מעת מתן ההחלטה, באופן המקיים עילה לעיון חוזר בהחלטה, הינה תולדה של נסיבות העניין. פרק זמן מסוים ייחשב כ"ניכר" בשים לב, בין השאר, למאזן שבין הפגיעה הנגרמת לנאשם הספציפי, בשל חלוף הזמן, אל מול האינטרס הציבורי כי ימשיך לשהות במעצר באותם תנאים. במסגרת מאזן זה יובאו בחשבון, בין היתר, חומרת העבירות המיוחסות לנאשם, מידת המסוכנות שלו, התנהגותו במעצר או אופן עמידתו בתנאי חלופת המעצר ונסיבותיו האישיות: המשפחתיות, הכלכליות והנפשיות."

אשר לשאלה השנייה, והיא הערכת האפשרות לתת אמון במבקש - הרי ששאלה זו מצריכה דיון בכל מקרה ומקרה לגופו. על בית המשפט לבדוק במקרה זה, האם ניתן לאיין את המסוכנות הנשקפת מהמבקש בנהיגה, ע"י פסילת רישיון הנהיגה. הבסיס להחלטה הוא התרשמות בית המשפט אם ניתן לתת אמון במבקש כי יכבד את החלטת ביהמ"ש ולא ינהג כלל ברכב, עד סיום ההליכים.

בפסיקה רבה של בתי המשפט, נמצא כי בנסיבות דומות ואף חמורות מאלו של המבקש, אכן הסתפק ביהמ"ש כל אימת שמצא לתת אמון בחשוד, בפסילת רישיון הנהיגה ובערבויות הולמות.

כך למשל:-

בעמ"ת **44540-11-10** יוני גרוס נ' מ"י, כב' הש' ד"ר עודד מודריק, במקרה בו העורר נהג בשכרות עת תלוי ועומד כנגדו תיק שכרות נוסף, קבע כי מאחר ומשפטו של העורר צפוי להמשיך מספר חודשים אין הצדקה למעצר בית בלתי מוגבל בזמן וניתן להסתפק במעצר בית של 30 ימים, יחד עם פסילת רישיון הנהיגה עד תום ההליכים והטלת ערבויות נוספות.

הש' מודריק קובע כי: **"במצב דברים כזה נראה לי שמעצר בית לתקופה כל כך ארוכה הוא בגדר החלטה מכבידה מאד וספק נחוצה"**, כב' הש' מודריק מצביע בהחלטתו כלשונו על "אנומליה" מסויימת בכך שלא ברור כלל במקרים אלו אם העונש שייגזר לאחר הרשעה יכלול מאסר. כך נוצרת מציאות בה עיקר מסוכנותו של הנהג היא

עמוד 2

בתקופת ניהול משפטו תקופה בה רשאי וצריך הוא עדין להינות מ"חזקת החפות", ואילו למעשה לאחר גזר דין, ברוב המקרים די בעונש של פסילת הרישיון כדי לאיין את המסוכנות או להבטיח את שלום הציבור, ולרוב תוסר ההגבלה של מעצר הבית.

בעמ"ת **40221-07-11** שניר מזרחי נ' מ"י, נהג העורר בשכרות, למרות תיק שכרות נוסף התלוי ועומד כנגדו, סרב לבדיקת דם, לאחר שגרם לתאונה עצמית עת לא ציית לאור אדום, עלה עם אופנוע על אי תנועה חצה לרוחב מעבר החצייה ואף ניסה לאחר התאונה להימלט רגלית מהמקום, כל זאת כאשר תלוי ועומד כנגדו עונש של 6 חודשי מאסר וכן עברו התעבורתי מכביד.

ביהמ"ש המחוזי בת"א, כב' הש' דניה קרת-מאיר קבעה כי אכן מדובר ב"פצצה מתקתקת". עם זאת, בערר על החלטת בימ"ש קמא שעצר את העורר במעצר בית מלא, ביהמ"ש המחוזי סקר פסיקה במקרים דומים, והגיע לכלל מסקנה כי ניתן וצריך לאיין את המסוכנות הנשקפת מהעורר בדרך של פסילתו עד לתום ההליכים, ושחרר אותו ממעצר בית ומאיזוק אלקטרוני.

ביהמ"ש מביא בהחלטתו מקרים קודמים שעלו בפסיקה, הנראים להיות חמורים ביותר של נהיגה חוזרת בשכרות, סמים וגרם ת"ד - ומצא כי בכלם קבעו שופטי ביהמ"ש המחוזי כי ניתן לאיין את המסוכנות ללא מעצר בית, והסתפקו בפסילת רישיון הנהיגה עד לתום ההליכים והטלת ערבויות.

בעמ"י **22737-01-10** בן ציון נ' מ"י, בהחלטת כב' הש' חיותה כחן, שוחרר ממעצר בית העורר החשוד בסירוב לבדיקת שכרות, שבעברו שכרות קודמת, וגרם לת"ד עת בנו בן השש עמו ברכב. ביהמ"ש קבע:-

" השאלה היא האם בשלב הביניים, עד שיסתיים בירור דינו יש להגביל את חירותו על מנת לאיין את המסוכנות ..., מאחר והמשיב מעולם לא נהג בזמן פסילה, יש בהגבלת נהיגתו כדי לאיין את המסוכנות ואין צורך בהחזקתו במעצר בית, דבר שעלול לפגוע בצורה חמורה בחירותו מעבר למידה הנדרשת."

בע"ח **34728-08-10** יוחנן יעקב נ' מ"י, בהחלטת כב' הש' יהודית שבח, במקרה של נהג משאית הנחשד בנהיגה תחת השפעת סמים, כשלחובתו עבר פלילי ושימוש חוזר בסמים, קבע ביהמ"ש:-

" השאלה האם ניתן לסמוך על העורר כי יקיים את החלטת ביהמ"ש וימנע כליל מנהיגה, בשים לב לעובדה כי הוא מתפרנס מעבודתו כנהג חלוקה."

ביהמ"ש לאחר שבחן את נסיבותיו האישיות של העורר הגיע לכלל מסקנה כי ניתן לתת אמון כאמור והעורר שוחרר ממעצר הבית בערבויות ובפסילת רישיונו עד תום ההליכים.

סיכום והחלטה:

סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים מחייב את ביהמ"ש לבחון בכל מקרה לגופו האם ניתן להשיג את מטרת המעצר באמצעות חלופת מעצר, שפגיעתה בחירות המשיב הינה פחותה.

בנוסף ההלכה היא מפתחו של ביהמ"ש העליון כי אין להורות על מעצר עד תום ההליכים בגין עבירות תעבורה אלא במקרים חריגים בלבד וזאת באותם מקרים כאשר קיים חשש אמיתי שאף חלופת מעצר לא תהווה מענה להגנת הציבור מפני מסוכנות המשיב.

פסיקת בתי המשפט כאמור מנחה בנוסף את בתי המשפט לתעבורה כי כעקרון יש להשתמש למניעת מסוכנות בנהיגה, בכלי של פסילת רישיון הנהיגה עד לתום ההליכים, ובהטלת ערבויות מתאימות. זהו העיקרון הבסיסי, שמטרתו הבטחת חירות הפרט. בית המשפט יפעל בהתאם לכלל זה ובלבד שישתכנע כי ניתן לתת אמון בחשוד כי יכבד את החלטת בית המשפט ולא ינהג.

בכל מקרה בו קיים חשש של ממש כי החשוד לא יכבד את הפסילה שביהמ"ש מטיל עליו או שביהמ"ש ישתכנע כי לא ניתן לתת אמון בחשוד, יעצר החשוד, תבחן החזקתו בחלופת מעצר, במעצר בית מלא או חלקי, בפיקוח או באיזוק אלקטרוני, ובמקרים ראויים אף במעצר מלא.

לאחרונה ממש בעניין דומה, בתיק ע"ח **34689-10-13** בהחלטת ביהמ"ש המחוזי, כב' הש' ציון קאפח (מיום 20.10.13), בעניינו של עורר שנתפס בשכרות (525 מק"ג) כשבעברו הרשעה קודמת בעבירת נהיגה בשכרות 7 שנים קודם לכן, וכן הרשעה בעבירה של נהיגה בזמן פסילה, לאחר ששהה במעצר בית מלא 3.5 חודשים ואח"כ שוחרר לעבודה ונמצא עוד חודשיים במעצר בית לילי, בוטלו (לאחר 5.5 חודשים) כל התנאים המגבילים, ובכך נהפכה החלטת הדוחה עיון חוזר שהוגש ע"י המערער. כב' הש' קפאח קבע כי: -

" לעת הזאת, כחמישה וחצי חודשים לאחר האירוע ובשים לב לכך שהעורר נשוי ואב לילדים, הגיעה העת לבטל את התנאים המגבילים."

במקרה דנן, מצאתי כי **לעת הזאת**, אוכל לתת אמון במבקש כי לא יפר את החלטתי ולא ינהג כל עוד הינו פסול ועד לסיום ההליכים בתיק זה, וזאת אף אם ישוחרר כיום ממעצר הבית הלילי.

אני מוצא בנוסף, כי בחלוף יותר מ-3 חודשים מהמעשה, עצם "חלוף הזמן" מהווה בנסיבותיו הספציפיות של נאשם זה עילה מספקת לקיום "עיון חוזר" בחלופת מעצרו.

שיקול מכריע נוסף להחלטתי לקיים עיון חוזר בחלופת המעצר הוא התרשמותי מן המבקש. המבקש יליד 1970, בעלים של מסעדה חלבית המעסיקה 33 עובדים, רובם ככולם נערים בסיכון. התרשמתי כי למבקש מסגרת משפחתית תומכת.

התרשמתי כי המבקש מבין היטב את ההשלכות שיהיו אם חלילה ינהג ברכב בעת פסילתו עד לתום ההליכים בתיק זה.

התרשמתי כי המבקש יכבד החלטת ביהמ"ש ולא ינהג ברכב. בכך נמנעת מסוכנותו, ואין כל הצדקה להמשך הפגיעה בחירותו ובריתוקו למעצר בית בשעות הלילה.

עיון חוזר בחלופת מעצר כרוך תמיד בנטילת סיכון להישנות ההתנהגות העבריינית המיוחסת למבקש. בנסיבות דנן, מדובר לדעתי בסיכון סביר שיש מקום לקחתו. אני סבור כי ע"י פסילת רישיון הנהיגה של המבקש עד לתום ההליכים והערבויות שהוטלו, פחת הסיכון הנובע מהמבקש שבפני עד למינימום.

לאור כל האמור, אני מורה כדלקמן:

1. המבקש משוחרר ממעצר לאלתר. כל המגבלות שהוטלו על המבקש בחלופת מעצרו במעצר בית שלא בשעות העבודה - בטלות. המשגיחים פטורים בהתאם מחובת השגחה על מעצר הבית של המבקש.
2. הפיקדון במזומן בסך 2,000 ₪ שהפקיד המבקש וההתחייבות העצמית שחתם בסך 15,000 ₪, ימשיכו לחול ויזקפו כנגד קיום החלטת הפסילה עד לתום ההליכים של רישיון הנהיגה של המבקש וכערובה מצידו לכך שלא ינהג ברכב עד תום ההליכים וכן להבטחת התייצבותו לכל הדיונים בבית המשפט.
3. המבקש יפקיד בתוך 24 שעות סך של 5,000 ₪ במזכירות בית המשפט כערובה לשחרורו ממעצר וכן להתייצבות לכל הדיונים בתיק זה.
4. צו עיכוב יציאה מהארץ שניתן כנגד המבקש ממשיך לחול, ואני מאריך אותו בהתאם עד לתום ההליכים.
5. למען הסר ספק, יובהר כי המבקש פסול מנהיגה בכל כלי רכב וזאת עד לסיום ההליכים המשפטיים נגדו.
6. **המבקש מוזהר כי נהיגתו ברכב כל עוד הוא פסול עד לתום ההליכים, או אי התייצבות להמשך דיונים בביהמ"ש עלולה להוביל למעצרו, וכן להפעלת הערבויות שהופקדו.**

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב כחוק.

ניתנה והודעה היום י' כסלו תשע"ה, 02/12/2014 במעמד הנוכחים.

אהרן האוזרמן , שופט